

37

BIBL. UNIV. CLUJ-SIBIU
Nr. 5484-1943
Exemplar legal

CENZURAT.

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Parohiile cl. I. și II. pe un an 400 Le Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Le Pentru proși și particulari . . . 300 Le Un număr 5 Le Pentru străinătate pe un an . . . 500 Le</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”. Iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse ediote etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	---	--

Intre două leaturi.

Este nici prea greu dar nici prea ușor să cântărești puzderia de fapte și întâmplări câte s'au produs sub soare în cursul unui an espirat. Desigur acestea în raport cu interesele noastre par mici și neînsemnate sau mari și covârșitoare. În cele din urmă un fapt divers însumează adeseaori o întreagă lume de idei și simfiri, sesizate doar, ca și cometa, atunci când... a trecut.

Leatul apus de ceea parte a rotogolului a lăsat sub orizontul nostru românesc o seamă de luminoase dăre, vrednice măcar de o fugară amintire.

Cu peana muiată în bucurie încreștăm la loc de frunte revenirea *Bucovinei și a Basarabiei* la sânul patriei-mame.

Minunea aparține ostașului român, care a avut fericirea să fie condus de vrednicul bărbat și Conducător, Mareșalul Ion Antonescu. Printr'un *plebiscit rostit în Martie 1941*, țara i-a anticipat încredere; în *Noemvrie același an plebiscitul* a însemnat o hotărâtă și desăvârșită identificare cu aspirațiile Conducătorului și Reîntregitorului țării.

Că fapta uriașă a cerut jertfe mari, e de sine înțeles. *Războiul sfânt* a fost declarat și purtat din puterea verii necurmat și până în zilele de-acum. Războiul acesta din Răsărit ne-a dat un titlu nobil: onoarea unei națiuni vrednice. A unei națiuni ce trăește prin faptele înscrise cu sânge de fiii ei aleși...

Luptând în numele civilizației, a *Crucii lui Hristos*, noi am rămas consecvenți unui ideal demn de un popor nobil. Nu am secătuit sate, nu am prădat orașe, nici n'am dijmuit populația învinsă. Dimpotrivă, prin *împrumutul reîntregirii* noi Românii am investit și investim modestele noastre posibilități, (căci aceasta se cheamă la noi „prisos”), pentru închiderea cât

mai de timpuriu a dureroaselor răni pricinuite de războiu.

Biserica noastră ortodoxă, maica neamului s'a dovedit alături de bucuriile poporului său; înțelegătoare, împărtășindu-le; duios și larg dăruindu-le tuturor.

Ce a însemnat oare altceva pentru ea cruciada dela răsărit decât ceasul pentru care au plâns mii și mii de mucenici; clipa în care Hristos Domnul a răscumpărat lumea: izbăvirea!

Pe linia imensei încordări, *misionada ierarhilor noștri* din toamna anului trecut, a fost doar zâmbetul de lumină și binecuvântare, trimise de Dumnezeu celor din încercare...

Sub semnul unui real și sincer misionarism, acolo în Basarabia și Transnistria românească, s'a inaugurat formal păstoria bunului nostru păstor, P. S. Sa Episcopul Veniamin. Cu viziunea adevărului biblic, lăsând cele nouăzeci și nouă de oi, P. S. Sa a pornit în căutarea celei rătăcite, a celei amărâte și părăsite.

Incompetent mă țin să calific sau să apreciez asemenea faptă, inima-mi spune însă — oridecâteori distinsul însoțitor al P. S. Sale își desfășură impresiile și amintirile în coloanele acestei foi că... Dumnezeu însuși a călăuzit și a binecuvântat pașii cari au bătătorit acele căi...

Momentul înălțător al înscăunării Prea Sfințitului Veniamin, revirement cu adevărat epocal după îndelungatele și nefericitele frământări ce ni s'au fost hărăzit, își găsește ecoul în fapta începută sub semnul aceluia apostolat viu și binefăcător.

Căci minunea nu lucrează în afară de oameni, ci înlăuntrul lor: în inimile lor. Cu tragere de inimă, din cea mai adâncă și mai deplină convingere, tăcut dar stăruitor momentul se tot apropie de ținta dorită... De pe creasta anului ce-și desfășură zorile, așa ne și rugăm: fă Doamne minunea ca ea să vie cât mai repede, pe coama anului 1942, amin!

Pășind într'un an nou.

Scurt bilanț.

În vremuri nespuse de grele și întunecate, fără orizonturi talmăcitoare de mai bine, pășim într'un an nou.

Fiecare an este marcat prin faptul de a avea viața lui proprie, ce prin similitudine o apropiem de a noastră, cu naștere, viațuire și moarte și, după cum noi nu însemnăm prea mult decât prin faptele pe cari le-am făcut, tot așa și anul este important prin faptele întâmplare în decursul său.

Astfel încât a repune în lumină, la sfârșitul fiecărui an expirat, toate evenimentele desfășurate în decursul lui, constituie o datorie pentru a dovedi că nu neglijăm forța ce leagă prezentul de trecut și pentru a reflecta asupra multiplelor învățăminte și directive de viață ce reies din acele momente trecute de ale căror aduceri aminte se leagă ființa noastră prezentă.

Viața își are drumul ei tainic și e directivată de însuși Dumnezeu pe cărări nebănuite în prezent, pentruca acel fir al veacurilor să se depe neconținut către viitor.

Nu voi face o cronologie a evenimentelor bisericesti din alte părți, ci numai o privire retrospectivă asupra celor mai de seamă etape din viața eparhiei noastre în decursul lui 1941.

Este un lucru în deobște cunoscut, nu numai de eclesiastici ci și de o bună parte din laici, mai ales la noi unde a existat totdeauna legătură strânsă între Biserică și popor, că în Biserică noastră fiecare eparhie are o viață a sa, specifică, locală, nu numai dela provincie la provincie, ci chiar dela eparhie la eparhie în aceeași provincie. Această viață specifică eparhială isvorăște atât din nevoile și problemele locale, cât și din personalitatea și energia episcopului respectiv, cu turma sa de preoți.

Cel mai de seamă eveniment în viața noastră eparhială, în anul ce-a trecut, este venirea în fruntea eparhiei a P. S. Sale Episcopului Veniamin. Ales cu o mare majoritate de voturi de către Marele nostru Colegiu Bisericesc la 3 Iunie, sue pe tronul strălucit al marelui Popasu la 24 August, rostind dela înălțimea tronului arhieresc și la umbra cârjei episcopale, cuvinte pline de înțelepciune, așa cum niciodată n'a grăit un vlădică către preoții săi:

„Mă voi răzima și mă voi bizui pe în-

treaga preoțime eparhială, fără de care nu pot face nimic. Un episcop neajutat, neînțeles de preoții săi, se simte un străin, un izolat. Deci învit și rog preoțimea să facă zid neclintit în jurul Meu, ca să putem porni la acțiune sfântă și la viața nouă“.

Nu trebuie să comentez aceste cuvinte. Ele sunt atât de clar spuse, pornite din inima Păstorului cunoscător adânc al realității, din sufletul puținilor chiriarihi cari înțeleg să pornească la drum de mână cu leviții săi, pe cari să-i îndrume cu înțelepciunea, cu sfatul, cu puterea și cu împreună-neajunsurile.

Ieșiți din luptele politice în cari o bună parte din noi ne-am amestecat cam prea mult, suirea pe tronul episcopal a Prea Sfinției Sale, ne-a găsit, ce-i drept, cu o vie, puțin cam în paragină. Singuri și iar singuri. Cuvintele rostite atunci, au fost adevărată alinare și întărire. Cu noi alături și prin noi, s'a și pornit de îndată la destelenirea ogorului.

După o săptămână deabia, la chemarea Patriei și a Bisericii, Prea Sfințitul, luând cârja și merindea sufletească, pornește cu noi spre Basarabia desrobită și până dincolo, în Transnistria, până la țarmurile Bugului, spre a înoda din nou, alături de ceilalți vlădici din Ardeal, firul ortodoxiei surghiunite.

Despre cele ce a înfăptuit în Basarabia, pretutindeni unde l-a călcat piciorul, întocmai apostolilor de odinioară, s'a scris la timpul său. Despre Transnistria la fel. Cine l-a văzut pornind cu atâta însuflețire și adânc grijuliu pentru importanta misiune istorică, națională și bisericască ce avea a o îndeplini și dincolo de Nistru, nu și-a putut stăpâni admirația.

Când a pornit mașina din piața „soborului“ dela Chișinău spre Tighina spre a trece dincolo în Moldova lui Duca Vodă, ne-am îmbulzit toți misionarii să-i sărutăm mâna. S'a despărțit de noi cu lacrimi în ochi, ne-a mângăiat, ne-a sfătuit, ne-a întărit. Am privit trist, atât de trist în urma Prea Sfinției Sale că nu puteam merge să-l însoțim și strivind sub geană câteva lacrimi, căutam să scrutăm zările și cu gândul să-l urmărim pe P. S. Sa, până dincolo...!

Sunt puțini acei semeni ai noștri cari deși ajunși în situații înalte, păstrează totuși, în raporturile lor cu subalternii, stilul omenos al purtării. Și aceasta provine din faptul că omul este așa fel constituit, încât uneori pierde nota umană a ființei lui și înțelegerea pentru celelalte suflete.

Este aceasta o tocire a omenescului pe care o putem observa începând dela baza pi-

ramidei sociale, dela umilul funcționar de sat, până sus.

Cinste dar aceleora cari deținând puterea, știu să privească totuși cu ochiu de om pe cei din jurul lor.

Și P. S. Veniamin face parte dintre aceștia, căci este dintre puținii muritori sus puși, cu care poți sta omenește de vorbă, față de care poți avea păreri și căruia te poți mărturisi ca unui duhovnic.

Nu știu care moralist împărțea pe oameni în două categorii: unii în fața cărora te simți mare, alții în fața cărora te simți mic.

Cei cari l-au însoțit în Basarabia ca și cei ce i-au deschis ușa, s'au putut convinge de toată bunătatea, înțelegerea și îndrumarea.

— Un alt fapt îmbucurător în viața eparhiei noastre este reînvierea cercurilor pastorale în cari au început a se discuta probleme de toată importanța și frumusețea din cari nu poate eși decât numai bine. Pretutindeni, în toamna anului ce a trecut, s'a simțit în cuprinsul tagmei o reînviere a entuziasmului pastoral. Preoțimea, la chemarea Arhipăstorului, a înțeles, că pogorîrea Bisericii din cetatea de fildeș a idealismului, în vâltoarea vieții, a devenit o necesitate. Când atmosfera miroase a praf de pușcă și când se aude în văzduh bubuit de tun, e timpul să ieșim la răspântii și întărindu-ne noi, să întărim gloatele, să mângăem, să ștergem lacrimile, să fim părinți, adevărați părinți, să luăm crucea și să urmăm Domnului.

De aceea, toate protopopiatele, dela Caransebeș, Bocșa, Oravița, Logoj și celelalte, s'au întrecut în activitate.

În ceea ce privește organul nostru oficios, „Foaia Diecezana“, și-a îndeplinit în decursul anului încheiat pe deplin datoria și rostul său, dacă se au în vedere greutatea apariției unei publicații bisericești. Complexul chestiunilor și problemelor desbătute în coloanele ei, fie de preoții bătrâni și încercați, sau de cei tineri și entuziaști, au ajutat mult la învierea vieții religioase și bisericești a clerului și poporului din cuprinsul eparhiei. Cred că stă cu cinste alături de celelalte organe de publicitate similare, aducând și în viața în genere a Bisericii ortodoxe, buna ei contribuție.

Propuneri.

Dar când se face bilanțul unui an încheiat și a unei activități, se obicinuește a se scruta și perspective pentru viitor.

Să facem aceasta? Poate că ar fi prea îndrăzneț, mai ales acum când viitorul e atât

de problematic. Totuși, să încercăm a schița în linii generale câteva puncte cari ne-ar ajuta să purcedem la o activitate solidară și ziditoare, pentru a face din biserică și evanghelie chiagul armoniei sociale și aluatul înălțării societății creștinești și românești.

Cercurile preoțești pe protopopiate nu sunt de ajuns. Ne folosesc numai nouă. Ar trebui reactivate cercurile pastorale pe circumscripții, în anumite perioade din an când sufletul credincioșilor e mai bine predispus la primirea sfințitelor învățături.

Căci să nu uităm un lucru: „astăzi puterea și autoritatea Bisericii se razimă pe devotamentul credincioșilor ei“. Din această putere decurg toate celelalte forțe ale Bisericii. Astăzi ni se cere din partea Statului multă, foarte multă activitate filantropică. Și statul are dreptate. Alături de popor, fiecare în celula sa parohială cât și mai mulți adunați întru numele Domnului, s'ar putea cu mai bune rezultate stimula această sămânță dumnezeiască sădită în suflete. Să nu ne scape diu vedere, că Iisus Mântuitorul nostru n'a avut un amvon precis. El n'a predicat numai în sinagogi, ci pretutindenea, acolo unde a avut de întărit o virtute sau de vindecat o rană. La răspântiile ulițelor, pe drumul Capernaumului, în casa Martei și Mariei, pe marea Tiberiadei, pe marginile Ghenizaretului, pe muntele Fericiilor ori pe ghizdurile fântânii lui Iacob, în Samaria, în Galileia, Domnul a fost acolo, dând mângăere, îndreptare, vindecare și înviere. La vremuri de isbeliște și de lesne alunecare a sufletului, va cunoaște poporul că noi, „slăviții învățăcei“, am fost cu El și pentru El.

Apoi, ar trebui intensificată și chiar impusă, mănuiitorilor de condei, scrierea și tipărirea de broșurele religioase-morale. Odată se făcuse un început foarte bun. „A sosit timpul și acum este“, când acest mijloc al răspândirii cuvântului sfânt scris să fie folosit cu intensitate. Ne trebuie cărți pentru popor, căci dacă nu vine omul la carte, trebuie să meargă cartea la om. Avem în eparhie o mulțime de preoți cari ar putea să scrie. Energiile latente trebuie să reînvie, ca cuvântul lor scris să umple satele bănățene, să meargă prin Basarabia, în Transnistria, unde lumea așteaptă cărți și iar cărți de hrană sufletească. Scrise simplu, pline de miez evanghelic, cât bine ar prinde! De nu vom scrie noi, vor scrie alții și nu ne va fi nici spre bine și nici spre cinste.

În legătură cu aceasta, s'ar putea impune ca fiecare parohie, potrivit mijloacelor sale, să-și aibe serviciul său de colportaj. Epitropia

să nu aibe pe masa sa numai cele trei tasuri, ci să aibe, esa cum am văzut în biserica Radu Vodă din București, și în alte părți, zeci de broșuri religioase, scrise pe înțelesul credincioșilor. Nu numai că s'ar creia un venit, dar s'ar aduce acel minunat folos de zidire a sufletului. *Colportajul* constituie cel mai frumos misionarism practic. Creștinul ar găsi în biserica satului său cartea, lumânarea, iconița și cruciulița de care are trebuință și nu va trebui cumpărată în zilele de târg de prin piețe, dela străini. Știm, că doar casele creștinilor noștri sunt pline de icoane catolice, de cărți uniate, de cruciulițe papistășești. De ce să nu le dăm noi ceea ce le trebuie. În privința colportajului parohial s'ar putea scrie mai multe, însă mă opresc aici.

Călătorind cu un preot, îmi spunea că mergând la Episcopie după salariile preoților din protopopiat, e silit să doarmă noaptea la hotel, cu cheltuială și alte neajunsuri. Și zicea părintele, că ar fi foarte bine dacă noi preoții am avea o cameră cu câteva paturi, amenajată în clădirile episcopiei sau internatului teologic, unde să poposească cei veniți din depărtări, atunci când interesele îi rețin la centrul eparhiei. Un pat cât de modest între ai săi, l-a prefera orice preot, mai ales azi, când cu toate majorările de salarii, noi tot codași am rămas. Cu preț redus, părintele dela Baziaș sau dela Șopot, s'ar întoarce mai mulțumit la casa sa decât dela hotel, cu punga nesecătuită, aruncând în corvană sau în gura copiilor restul ce i-a rămas. Cu puțin interes cred că s'ar putea face treaba aceasta, așa cum există în majoritatea eparhiilor țării.

Pr. D. V. Anuțoiu

Innoirea cugetelor.

Toate actele și atitudinile individului în relațiunile cu societatea sau chiar cu manifestările vieții sale singurite, își au o justificare în structura sufletească a insului, își au o acoperire în vieța sa interioară, în *cugetul său*.

Cugetul, așadară, meditația sau gândirea omului este motorul faptelor sale bune ori rele, nobile sau meschine.

De multe ori însă avem de a face cu acte făcute în pripă, necugetate și atunci acestea ne mai fiind conforme cu individualitatea autorului sunt retractate, denunțate sau regretate de însuș făptuitorul lor, care le judecă abia după după săvârșirea lor.

Sunt nenumărate cazurile când cutare sau cutare individ, văzându-și târziu rezultatele dezastruoase ale îndeletnicirilor sale rele, face un vot de renunțare la viciile în care a alunecat.

Dacă însă omul orbit de amorul său propriu și de deplina încredere în sine nu-și poate da seama de aceste alunecări sociale, atunci se impune o intervenție din partea altuia, dar o semnalare justă a răului precum și a pericolului lui și atunci aceasta trebuie făcută de cineva căruia vizatul nu-i poate striga nicio dată: doctore vindecă-te pe tine însuși!...

Și cine este mai indicat pentru această învedereare a răului din lume dacă nu Biserica, care de două milenii se străduiește să aducă omenirea la același principiu de gândire, la aceeași năzuință de înfăptuire și atitudine socială.

Este interesantă această sarcină asumată de Biserică pentru stărpirea răului din lume, dar nu e deloc utopică.

Citeam odată o expunere de această natură și în sublinierea eficacității intervenției cuvântului Evangheliei în cugetul omenirii, se spunea că Biserica anglicană stăpânea odată până într'atât cugetele credincioșilor, că dacă în o anumită zi, la o anumită oră, toate amvonurile din marea insulă ar fi propovăduit relele războiului, — în pofida ordinilor și dispozițiilor conducătorilor politici — la aprinderea conflictului armat, populația Mării Britanii încrezătoare în preceptele creștine, n'ar fi stat nici o clipă la îndoială ascultând Biserica.

Și bine ar fi fost, dacă lucrurile s'ar fi petrecut așa!

...Gândind la anul ce-a trecut, ne apar în minte fenomene și stări de lucruri din cele cari prea arare ori s'au înregistrat în istorie. De multe ne scuturăm cu înfiorare, căutând parcă să le dăm uitării, refuzând a crede că s'au petrecut vre-odată. Dar după negura acelor năpăstuirii, ca niște străfulgerări de lumină, apar altele cari ne alintă, ne încurajează și ne dau speranță în viitor: cugetele bune, cugetele noi!...

Anul nou!

Pentru națiunea noastră, înnoirea acestui an nu înseamnă, ca în alte dăți, numai o înnoire a timpului, o schimbare a zodiei, a crezului și o înnoire a cugetelor românești.

În această întâia zi a anului, Biserica strămoșească va trebui să facă bilanțul tuturor înfăptuirilor, și bune și rele din trecut, cerând fiilor ei ca odată cu înnoirea anului, să-și

înnoiască fiecare cugetul și gândul, învesmându-se în haina duhovnicească a credinței și înșiruindu-se cu toții într-o Țară mare și puternică la o muncă nouă și curată, inspirată din toată gingășia cugetelor creștinești.

Pr. I. Racoveanu-Nera

Botezul Dămnului și Botezul Neamului.

De Crăciun, Dumnezeirea personală a Fiului se întrupează la sân de Fecioară-Maică și ia parte, ipostatic unită, la un nou început de viață. Cel fără trup material și sensual și fără început biologic, ia trup în spațiu și începe viață pământească în timp și între oameni.

Dumnezeirea transcendentă și extratemporală se întrupează în imanența, temporalitatea și spațialitatea trupurilor noastre. Ea devine persoană istorică, fiind unită ipostatic cu un trup ca al nostru, legat de loc și fixat în timp, pentru ca și mântuirea noastră să fie un fapt concret, pentru fiecare dintre oameni, și un fapt istoric, recunoscut de către fiecare critic pozitiv și raționalist. Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, se află, astfel, din nou între noi cu trupul, ostentând cu el, sub vitregia unor spații și unor timpuri mai vitrege decât oricând.

Fără șovăire și fără reîntoarcere îndărăt la liniștea și pacea sa transcendentă, Dumnezeu-Omul lucră fără preget pentru mântuirea lumii împătimate.

Botezul în Iordan, care este semnalul începerii activității sale soteriologice, se apropie din nou.

Botezul în Iordan este, însă, în acest an, cu totul asemenea botezului în sânge, din Transnistria, al neamului nostru.

Renăscut din cenușa unor patimi ce i-au sbuciumat cele mai adânci fibre sufletești, neamul s'a născut din nou la flacăra virtuților eroice. El s'a regăsit pe sine în trup, situat în timp și spațiu, care pentru însăși viața sa a cerut eroism și jertfă.

Neamul atunci s'a dăruit cu o mărinimie fără seamăn în istoria popoarelor.

Renăscuți mari în sufletele noastre viteze și mari în trupul Țării, poporul românesc se apropie, deodată cu Domnul nostru Iisus Hristos, de botezul într'un nou Iordan de curățire și izbăvire.

Botezul Neamului, de astă dată, dă semnalul unei activități naționale mari cât sufletul nostru de creștin și tare ca dragostea noastră de frați români întreolaltă.

Prof. Dr. Petru Rezuș

Lumina lumii.

(Sfârșit)

Văzând cum „Dumnezeul acestui veac a orbit mințile celor necredincioși, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei-slavei lui Hristos”,³⁵ și având conștiința limpede că „nu pe noi ne propoveduim, ci pe Hristos Iisus Domnul”,³⁶ — putem pătrunde și mai bine sensul adânc al cuvintelor Apostolului, care ne poruncește să umblăm „ca fii ai luminei” nefăcându-ne părtași la „faptele cele fără de roadă ale întunerecului”, căci „roada Duhului este în toată bunătatea și dreptatea și adevărul”.³⁷

Este timpul suprem ca — întăriți în Domnul³⁸ și „îmbrăcați în toată armătura lui Dumnezeu”, să luăm partea lui Hristos împotriva lui Veliar³⁹ — să deslănțuim cu furie lupta împotriva răului, împotriva „domniilor, împotriva puterilor, împotriva stăpânilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății din văzduhuri”.⁴⁰

Este timpul suprem să „răscumpărăm vremea căci zilele rele sunt”.⁴¹ Poate să vină, mâine, și mai rele. Rele de tot. Imperiul întunerecului stă gata să-și întindă tentaculele sale și să ne înghită. Nu-l vom putea birui dacă dormim.⁴² În nepăsare și nu vom veghea îndeajuns.⁴³ Preoți și credincioși, deopotrivă, tuturor: Domnul ne strigă: „Deșteaptă-te cea ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos”.⁴⁴

Cine oare poartă vina că, deși de aproape 2000 de ani Lumina a venit în lume, totuși „întunerecul acopere pământul și negură mare popoarele”.⁴⁵ Cine este de vină că oamenii vorbesc între ei cu *limbă de foc și cu gură de tun*, în loc să vorbească în limba iubirii,⁴⁶ singura care-i poate apropia și înfrății??

Vinovați, în primul rând, sunt cei ce, purtați de ambiții deșarte, n'au păstrat „unitatea Duhului în legătura păcii”.⁴⁷ Cei ce au ținut lumina sub obroc și Evanghelia „acoperită”.⁴⁸ Cei ce s'au făcut pietre de sminteață și nu s'au purtat „în chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”.⁴⁹ Cei ce au iubit „mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu”. Cei ce, ca și Gadarenii, au izgonit pe Hristos din hotarul vieții lor, răstignindu-l de milioane de ori, cu vorbe de rușine și vorbe proaste sau glume, care nu se cuvin,⁵⁰ și mai ales prin faptele

35. II. Cor., IV, 4. — 36. *Ibid.*, 5. — 37. Efeseni, V, 9—11. — 38. *Ibid.*, VI, 10. — 39. II. Cor., VI, 15. — 40. Efeseni, VI, 12. — 41. *Ibid.*, V, 16. — 42. Romani, III, 11. — 43. Matei, XXV, 13. — 44. Efeseni, V, 14. — 45. Isaia, LX, 2. — 46. I. Cor., XIII, 1. — 47. Efeseni, IV, 3. — 48. II. Cor., IV, 3. — 49. Filipeni, I, 27. — 50. Efeseni, V, 4.

lor săvârșite „în ascuns“, despre cari „este rușine a le și spune“. ⁵¹

Cei ce au transformat biserica sufletului lor în „sinagogă a Satanei“. ⁵² Cei ce au sorbit până la fund păharul tuturor nelegiuirilor. Cei ce zic cu fățarnicie că iubesc pe Dumnezeu, dar pe fratele lor îl urăsc: „Cine zice că este în lumină și pe fratele său îl urăște, acela este în întunec până acum“. ⁵³ Iar dacă cineva zice: „Iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este, pentru că cel ce nu iubeste pe fratele său pe care-l vede, nu poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede“. ⁵⁴

„Protivnicul, și care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu“, ⁵⁵ a declarat război imperiului luminii. Irod a scos iarăși sabia din teacă să taie Pruncul. Magii sunt opriți de a mai veni să se închine Copilului sfânt. Păstorii uciși și oile risipite.

Știind că „suntem din Dumnezeu și că lumea întreagă este sub stăpânirea celui viclean“. ⁵⁶ și având credința că „oricine este născut din Dumnezeu biruește lumea“, ⁵⁷ ne întrebăm cu Apostolul: cine este cel ce biruește lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu? ⁵⁸

Suntem încredințați că „văpaia de foc“ și „răzbunare“ de sus va veni „asupra celor ce nu cunosc pe Dumnezeu și a celor ce nu ascultă Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos“. ⁵⁹ Toți cei ce au nedreptățit sau în viitor vor continua să nedreptățescă neamul nostru credincios „vor lua ca pedeapsă peirea vecinică dela fața Domnului și dela slava puterii lui“. ⁶⁰ Numele lor vor fi șterse din Cartea vieții ⁶¹ Mielului, ca și din istoria popoarelor civilizate. Nouă, poporului român, credincios legii străbune, Domnul, prin gura Apostolului Ioan, ne zice: „Nu te teme de cele ce ai să pătimesti... Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții“. ⁶²

Până la urmă Domnul va „încurca pe necredincios în lucrul mâinilor lui“, ⁶³ va birui „fiara care se suie din adânc“, ⁶⁴ și, surpând tronul lui Satan, ⁶⁵ va risipi pentru totdeauna, de pe firamentul sufletului omenesc, nourii plumburii ai patimilor, și va destrăma cu puterea Crucii Sale întunecul cel nepătruns al păcatelor.

Mihail, căpetenia îngerilor, împreună cu îngerii lui buni, sunt în războiu cu Balaurul și

uneltele lui: „Balaurul cel mare, șarpele cel de de mult, care se chiamă diavol și Satana, cel ce amăgește toată lumea“ va fi biruit împreună cu toți părtașii lui. ⁶⁶ Atunci va veni „mântuirea și puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului său“. ⁶⁷

Atunci soarele nu va mai apune și pacea nu va mai fi turburată. Lumina lui Hristos va lumina tuturor, acum și în vecii vecilor.

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

Casa Preacuratei Fecioare Maria.

De Pr. Ioan Nicorescu

Ierusalimul a fost după cea mai veche tradiție, locul unde Mama Mântuitorului, după ce s'a înălțat Iisus la cer, a trăit și petrecut restul vieții — până la Adormirea Sa. Tot tradiția sfântă ne spune că, casa în care a locuit Fecioara Maria a fost „foișarul“ de pe muntele Sion; iar locul de înmormântare Gethsimani.

Sion, una din coline, pe care s'a zidit Ierusalimul, spre sud-est al orașului, acea parte se zice „cetatea lui David, fiindcă dânsul a rezidit orașul pe acea colină, după risipirea lui.“

Tot în Ierusalim a fost și palatul lui. După ce s'a adus sicriul legii din Hebron, Sionul s'a numit „muntele cel sfânt“. S'a mai numit Sionul și punctul, centrul religios-preotesc al poporului evreesc, precum și Simbolul Ierusalimului și al „Bisericii creștine“.

Mai târziu, după ce Solomon, fiul lui David, a adus sicriul legii în templul zidit de el pe Morea, tot în Ierusalim a rămas și pe mai departe reședința regilor, în Sion. Hristos, Messia, e Regele din Sion. Din Sion a ieșit sceptrul puterii Sale.

Tot în Sion a așezat Mântuitorul veșnica Sa preoție, după rânduiala lui Melhisedec — jertfa preoției T. N. Ambele au izvorit din foișorul de pe Sion.

Pe acest deal — colină, vrednică de amintire, pe Sion a locuit Maica Domnului nostru, după înălțarea Domnului la cer și până la mutarea ei de pe pământ.

Precum au lăsat apostolii, după înălțarea Domnului la cer, casele lor din Capernaum,

51. *Ibid.*, 11—12. — 52. Apocalipsă, II, 9. — 53. I. Ioan, I, 9. — 54. *Ibid.*, II, 20. — 55. II. Tesaloniceni, II, 4. — 56. I. Ioan, V, 18. — 57. *Ibid.*, V, 4. — 58. *Ibid.*, 5. — 59. II. Tesaloniceni, I, 8; Ezechiel, XXV, 17. — 60. II. Tesaloniceni, I, 9. — 61. Apoc., XIII, 8. — 62. *Ibid.*, II, 10. — 63. Psalm, IX, 16. — 64. Apoc., XI, 7. — 65. *Ibid.*, II, 13.

66. *Ibid.*, XII, 9—11. — 67. *Ibid.*, XII, 10.

Betsaida și alte localități, totașa și Sfânta Fecioară s'a mutat din casa ei din Nazareth în Sion. Apostolul Ioan a fost, căruia Mântuitorul a încredințat pe mama-sa și acela i-a câștigat casa de locuit în Sion.

Să ne ocupăm deci mai de aproape de această casă.

Sfânta Tradițiune, privitor la casa Preacuratei în Sion, ne conduce până la „foișorul“, acea încăpere (sală), în care Domnul a serbat cina cea de taină cu apostolii Săi și unde a așezat „cina iubirei“; în acea încăpere, unde apostolii, după Înălțarea Domnului, pe muntele olivelor, s'au întors și au fost în așteptarea Pogorării Duhului Sfânt. (Fapt. ap. I, 13; II, 1).

Imprejurul acelei încăperi, erau în acea casă, precum este de comun, în casele mai alese, așa și în ale evreilor Grecilor și Romanilor, și alte încăperi și locuri de locuit ale casnicilor. Că, acea casă, a fost a unui om mai văzut, se vede din cuvintele Domnului adresate apostolilor Petru și Ioan. „Și acela vă va arăta un foișor mare așternut; acolo să găsiți“. (Ostendit vobis coenaculum magnum stratum). Luca, 22. 12. În unul ca acel loc a locuit Fecioara Maria. Acest loc lângă „foișor“, unde Mântuitorul a ținut cu apostolii Săi jertfa cea fără de sânge și unde se adunau toți învățăceii lui Iisus, a fost locul cel mai plăcut Preacuratei. Tot în acea casă a locuit și evangelistul Ioan, într'o încăpere, căruia îi încredințase Iisus spre pază și ajutor pe Maica Sa.

Sfânta tradițiune ne mai spune că, în aceeași casă au locuit ambii și după cele mai adevărate date știm că, Preacurata a adormit în același foișor.

Acest adevăr, pe cât e de adevărat, pe atât e și de simplu. Acel „foișor“ l-au transformat apostolii într'o Biserică, care n'a putut să fie mare, ci ca o cameră de mâncare.

În decursul secolului al IV s'a mărit, adăugându-se la aceea, să-i zicem sală, și camerele din jur. Astfel a ajuns și încăperea Fecioarei Maria în spațiul Bisericii.

Noi am precizat că Preacurata, a adormit în acel foișor, pentru care afirmare aduc o mărturie occidentală, pe monahul și pelerinul francez Bernard, care ne-a lăsat o descriere a orașelor, bisericilor și mănăstirilor, pe cari le-a văzut în Țara sfântă.¹⁾

(Urmează)

Recenzie.

I. Lupaș: Documente istorice transilvane vol. I, 1599—1699. — Cluj 1940, pp. 484, Lei 400.

D-l prof. univ. Dr. I. Lupaș, cel mai de seamă istoric al Transilvaniei, publică o colecție de „Documente istorice transilvane“, începând cu anii 1599—1699, anul înscăunării lui Mihai Viteazul la cârma Transilvaniei, și 1699, anul în care s'a ratificat prin tratatul încheiat la Carloviț, în 26 Ianuarie, faptul împlinit al penetrațiunii habsburgice în Transilvania. „Este cel mai însemnat veac — cum afirmă autorul — în sbuciumatul trecut al Principatului transilvan, căruia împrejurările de atunci i-au dat puțința să-și afirme propria ființă de Stat, săvârșind în cursul acestei dezvoltări seculare isprăvi cu răsunet prelungit chiar în analele istoriei europene“ (pag. IV).

Actele și documentele publicate de d-l prof. Dr. I. Lupaș lămuresc „starea internă din Transilvania veacului al XVII-lea, precum și a relațiilor ei cu țările vecine, îndeosebi cu Muntenia și cu Moldova, cu Poarta otomană din Constantinopol și cu Viena imperială, care se pregătea de zor să-și întindă supremația politică asupra teritoriilor smulse de sub autoritatea imperiului turcesc în declin, pornind la luptă cu îndoita lozincă răsunătoare: „desrobirea neamurilor creștine de sub jugul păgân“ și „Austria mai presus de toate“ (Österreich über Alles)...“ (pag. V). D-l prof. Dr. I. Lupaș, arată pe larg formulele tradiționale, consacrate prin uzul cancelariilor din evul mediu, care conțineau trei părți principale, începând cu *Protocollum* - introducerea și terminând cu încheierea - *Eschatocollum* (pp. V—IX).

Găsim o seamă de documente importante în această colecție: maghiare, germane, latine și române. Cele mai multe sunt inedite, unele sunt reproduse din colecțiile cele mai rare de documente streine. Bibliografia, cu colecțiile celor mai de seamă documente, publicațiuni istorice streine și române, e foarte utilă pentru cercetătorul istoric (pp. XI—XVI).

„Documentele transilvane“, vol. I, publicate de d-l prof. Dr. I. Lupaș, aduc o lumină nouă asupra istoriei din Transilvania. Ele lămuresc starea faptică a vieții românești și arată relațiile ce le-au avut transilvănenii cu țările române.

Oricine ar voi să înțeleagă mai profund istoria Transilvaniei, va trebui să citească neapărat aceste documente. Ele folosesc mult stu-

dentului în istorie, profesorului secundar ca și preotului și 'ndeosebi catihetilor de școli secundare, fiindcă o mulțime de documente au valoare istorică-bisericească și sunt contribuții admirabile la istoria bisericească a Românilor.

Semnalăm câteva, ca documentele dela numărul: 27, 34, 72, 80, 88, 89, 97, 98, 142, 152, 197, sq.

La sfârșit găsim *tabla numelor* (pp. 485—505) și cuprinsul fiecărui document, cu locul și data documentului, cu un scurt conținut al documentului. Sunt în total 206 documente publicate cu multă precizie, iar unele publicate și în facsimile.

Lecturile „Documentelor istorice transilvane” ale d-lui prof. Dr. I. Lupaș *au o valoare considerabilă și sunt indispensabile cunoașterii vieții Transilvaniei. Numai astfel de publicațiuni pot contribui la înțelegerea istoriei transilvane.*

„Documente istorice transilvane” a d-lui prof. Dr. I. Lupaș, *servește tinerelor generații de studenți în istorie ca un manual ajutător pentru studiul amănunțit al istoriei transilvane, tot astfel și profesorilor secundari de istorie din țară.*

Prof. C. Rudneanu.

Serbarea anului nou în Garansebeș.

Inceputul anului cu întreita sărbătoare creștinească ni-a fost sortit să-l începem într-o atmosferă de solidaritate deplină, în jurul stâlpului etern al sfintei noastre Biserici. Liturgia s'a săvârșit în cadre înălțătoare de un sobor compus din patru preoți și doi diaconi. Pontificantul, pâr. ic. sfor R. G. Ancușa a talmăcit, la priceasnă, semnificația întreitei sărbători în viața creștinească. „Intocmai ca Pruncul-Iisus, noi purtătorii numelui Lui să rămânem în Biserică și în Hristos. Să nu ne asemănăm lui Irod, să nu ne depărtăm de Biserică, întocmai regelui Irod; dimpotrivă, ca și marele Vasile, să fim tari în credință și în convingerea noastră creștină”. Urează un nou fericit, cu zile îndelungate tuturor, începând cu P. S. Sa Pâr. Episcop Veniamin, în jurul căruia se adună toate nădejile și puterile noastre de mai bine.

A urmat apoi Te-Deum săvârșit de P. S. Sa Episcop Veniamin. După aceea o companie de onoare a defilat înaintea sf. biserici în fața P. S. Sale Episcopului și a autorităților, militare și civile.

Recepția dela Episcopie, masivă, impresionantă, a fost dovada vie a dorinței tuturor de a-l avea pe P. S. Sa ca arbitru și îndrumător pentru toate faptele vieții noastre, individuale și colective, din viitor. După cuvântul Pâr. R. G. Ancușa, nu îndeplinind un obicei ci înprospătând o tradiție, noi ne grupăm din convingere în jurul simbolice și realei puteri a Bisericii și a reprezentantului ei aici la noi. Subliniem de asemenea frumoasa urare a d-lui Col. Greceanu, comandantul Garnizoanei din Localitate. Răspunzând, P. S. Sa a spus, în rezumat, următoarele:

Mulțumesc călduros tuturor pentru bunele urări și sentimente exprimate cu ocazia Anului nou, pe cari le consider nu îndreptate atât modestei mele persoane, cât Instituției sfinte pe care o reprezint, Bisericii, mama cea bună a neamului, căreia se cuvine toată recunoștința și lauda pentru tot ce a făcut pentru neam și Țară. Vă rog să primiți din partea mea cele mai bune urări de sănătate și putere pentru Anul nou, ca să Vă puteți îndeplini fiecare misiunea ce o aveți de îndeplinit în viața obștească a neamului.

Anul nou e un examen al vieții și un popas fericit pentru a constata ce am realizat în trecut și a scoate obligămintele ce avem de îndeplinit în viitor. E bine că nu ne este dat să știm tainele viitorului, căci altcum nu am putea lucra cu optimism, dacă am ști ce ne așteaptă. De aceea orice ne-ar aduce anul în care am intrat nu trebuie să ne temem, ci să avem curaj și încredere în Dumnezeu, care stă la cârma lumii și conduce toate după voia și înțelepciunea Sa cea sfântă.

Anul ce s'a scurs în noianul veșniciei a fost un an plin de sbuciumare, îngrijorare, de grea încercare pentru neamul nostru, dar și de mari și glorioase fapte pentru Neam și Țară.

La începutul anului am avut dureroasele evenimente, cari au îndurerat sufletele tuturor oamenilor de bine, peste care însă am trecut cu bine, datorită hotărârii, tactului și înțelepciunii viteazului Conducător al Statului, Mareșal Ion Antonescu.

Al doilea eveniment important au fost cele două plebiscite, prin cari unanimitatea Țării și a arătat încrederea deplină și azeziunea unanimă la opera de redresare și refacere a Țării a Mareșalului.

Anul trecut a fost martorul unei puternice dovezi de eroism și fapte de arme, care a dus faima Țării departe peste granițele ei și au făcut pe prieteni să ne prețuiască, iar pe dușmani să ne respecte. Prin eroismul și jertfele bravei noastre armate au fost desrobite și realitate pe veci provinciile scumpe ale Basarabiei și Bucovinei, răpite de nesățioșii dela Răsărit, spălând astfel pata de pe obrazul Țării. Bravii noștri ostași luptă astăzi la marea de Azov și au încă de îndeplinit o înaltă misiune în viitor, spre a ne asigura liniștea și prosperitatea Țării, în marginile ei etnice. De aceea armata Țării merită toată lauda și recunoștința Patriei, pentru că a scăpat-o de cea mai mare primejdie ce-a amenințat-o vre-odată, de comunismul bolșevic.

Și poate am fi mai mulțumiți de mersul evenimentelor, dacă nu am ști cât suferă o parte din frații noștri, în robie străină. Nu ne perdem însă nădejdea în viitorul Neamului și încrederea în dreptatea lui Dumnezeu, care ne va ajuta să ne adunăm, cei de-o limbă și lege, la sânul Patriei. Nu trebuie să ne odihnim, ci trebuie să ne punem toate puterile noastre în slujba acestui ideal.

Trebue să remarc, că în viața bisericească Misionara episcopatului ortodox din Ardeal, cu o seamă de preoți, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae — la frații noștri din Basarabia și Transnistria — este o împlinire a misiunii sfinte ce o are, de a duce cuvântul Evangheliei și mângăerea și întărirea acolo unde s'a simțit mai mult lipsa. Sămânța dusă cu dragoste va rodi insutit în sufletele oropsite și scăpate din iadul bolșevic.

Biserica noastră strămoșească a luat parte cu dăruirea și sfaturile sale la toate evenimentele din anul trecut. Ea a fost prezentă la necazurile și la bucuriile neamului, ea fiind părghia pe care s'a răzimat existența

și securitatea neamului, pentru că ea a fost și este una cu neamul, ea este temelie pe care se bazează neamul și Țara, și credința religioasă pe care o propovăduiește a fost călăuză prin care am ieșit și vom ieși biruitori la limanul mântuirii din atâtea necazuri. De aceea Vă rog să dați, în fața problemelor economice și financiare, înțâietatea primatului *comorilor spirituale*, căci un popor nu trăește decât prin *sufletul* său și din acest primat răsare misiunea Bisericii în lume. Sunt vesel să constat că intelectualii mireni din această eparhie sunt strâns uniți în jurul Bisericii și instituțiilor ei, convinși că numai astfel vom putea birui vicisitudinile vremii. Dacă toată lumea s'ar adăpa din preceptele Evangheliei Domnului, cum s'ar schimba fața lumii și nu ar fi cumpănitul război de astăzi. Dacă toți și-ar fi luat de program al vieții preceptele sfintei Evanghelii, de a face pururea voia lui Dumnezeu, cel mai vast program, am avea astăzi pacea mult dorită de toată lumea. Numai având același ideal de viață creștinească, având încredere în ajutorul lui Dumnezeu și făcându-ne fiecare datoria față de neam și Țară, vom ieși biruitori prin orice încercări cari vor veni peste neamul nostru.

În clipele când pășim cu încredere în Dumnezeu și în viitorul neamului, gândul nostru se îndreaptă cu supunere și devotament către M. Sa Regele nostru Mihai I căruia îi dorim domnie îndelungată și glorioasă, către Conducătorul Statului, Mareșalul Antonescu, căruia îi dorim tărie și sănătate ca să poată realiza tot binele ce-l voește pentru Patrie și către viteaza noastră armată, rugând pe Tatăl cel ceresc să-i oțelească sufletul și brațul, ca să-și poată face toată datoria pentru salvarea și apărarea Țării. Fiind cu toții un neam și o voință, stând neclintiti la datorie în slujba Tronului și Țării să strigăm cu toții într'un glas: Trăiască Regele, trăiască Mareșalul Antonescu, trăiască scumpa noastră armată.

Conferință preoțească în Logoj.

Conferința preoțească de toamnă s'a ținut în Logoj sub presidiul protopresbiterului tractual Dr. Aurel Mihaescu, la 11 Dec. 1941, având binecuvântarea arhierescă a P. S. Episcop Veniamin, împărtășită sub No. 6514 B ex. 1941 ddo 29 Noemvrie a. c.

După ce s'a făcut chemarea Duhului sfânt, preoțimea parohială s'a adunat în sala de ședințe a școlii confessionale din Logoj, participând 28 preoți din protopopiat, precum și delegatul sfintei Episcopii, preotul-prof. Iova Firca din Caransebeș.

După cuvântul de deschidere al presidiului, alegându-se secretar diaconul Petru Laiieșiu din Logoj, s'a desfășurat programul conferinței, după cum urmează.

Dintre dările de seama ale preoților asupra lucrării „Maica Domnului în lumina imnelor liturgice” de prof. Dr. D. I. Belu, la cererea celor prezenți, se cetesc dările de seama ale parohului Mișuțiu Jigorea și a diaconului Petru Laiieșiu din Logoj.

După cetirea acestora, invitându-se conferința preoțească la „discuții și concluzii”, preotul Ignatie Borza, constată că parohul Mișuțiu Jigorea a făcut o lucrare aparte despre „Maica Domnului” fără se face o dare de seama amănunțită asupra lucrării prof. Dr. D. I. Belu. Acelaș preot Borza află de potrivită darea de seamă a diaconului Petru Laiieșiu care, capitol de capitol, se ocupă cu lucrarea din chestiune, făcându-i recenzie convenită.

Preotul Iova Firca își cetește conferința sa intitulată, „Misiunea religioasă din Basarabia și Transilvania”, care a fost ascultată de preoții prezenți cu mult interes.

Se trece apoi la lecțiile de religie de model ținute în fața preoților prezenți la o clasă de băieți a școlii „Ion Vidu” din Logoj, de către preoții Silviu Secoșan din Criciova despre „Banul de dare”, Aurel Lazar din Satumic despre „Nașterea Domnului” și Adrian Groza din Găvojdia despre „Fiul risipitor”.

Critica acestor lecții s'a făcut de către preoții: Mișuțiu Jigorea, Ignatie Borza și Gheorghe Biberia. Aceștia află de binereușită lecția preotului Adrian Groza, care s'a ținut mai mult de observarea treptelor formale, decât preoții Silviu Secoșan și Aurel Lazar.

S'a dat apoi cetire ord. No. 6377 Sc. ex 1941 ddo 20 Noemvrie a. c. în cauza bunurilor fostelor școli confessionale proprietatea Bisericii noastre. După cetirea acestuia preoții Silviu Secoșan și Ioan Nimu sunt de părerea să se facă memorii în cauza acestor bunuri școlare, de către cei interesați cu concursul protopresbiterului tractual. Iar preotul Alexandru Voștinaru propune — în cauza revenirii la învățământul confesional — să se ceară lămuriri de Ven. Consiliu Eparhial, cum se intenționează să se facă aceasta; adică în a cui sarcină ar cădea susținerea școlilor, respective cine ar plăti pe învățători și celelalte cheltuieli reperate. La această propunere se asociază întreaga conferință preoțească.

Coresp.

Ș T I R I

Personale. Prea Sfinția Sa Episcopul nostru Veniamin a făcut în ziua de Vineri, 2 Ianuarie a. c., o vizită Prea Sfinției Sale Episcopului Andrei al Aradului.

Mulțumiri. Prea Sfinția Sa Episcopul nostru Veniamin exprimă pe această cale vii mulțumiri tuturor celor ce i-au trimis felicitări și urări de sfințite sărbători ale Nașterii Domnului și ale Anului nou și împărtășindu-le arhieresti binecuvântări le face cele mai bune urări pentru anul 1942 și roagă pe bunul Dumnezeu să le întărească puterile pentru a-și putea îndeplini misiunea ce o au spre binele și prosperarea Bisericii și a Neamului.

Instalare de protopop. Valea Begheului cu centrul ei Făgetul s'au bucurat Dumineca trecută de o frumoasă manifestație bisericească și culturală. Este vorba de instalarea solemnă a protopopului Ioan Munteanu, ales și confirmat pentru protopopiatul Făget. Pentru simpatia și dragostea de care se bucură, corul local, condus de directorul școlar A. Brașovan a cântat în ajunul zilei de instalare. Mănezi în cadrul sfintei liturghii, pontificată de par. protopop Dr. Aurel Mihaescu al Lugojului, în calitate de delegat arhieresc, s'a făcut instalarea solemnă. În mijlocul unui sobor compus din preoții prot. Dr. Zeno Munteanu prof. Caransebeș, G. Micu, V. Sintescu, Em. Georgescu, P. Iana, Gh. Găroi, T. Crișciu, I. Șerban și Popovici - Rațec și a par. diacon P. Laiieșiu din Lugoj; a unui popor numeros, în frunte cu distinși bisericani și intelectuali din Făget: ic. Sifor S. Olariu, adv. Dr. Gh. Gârda, V. Feneș, Dr. Sutu etc., sf. liturghie a răspândit întăritoare mângâiere și bucurie

în această Duminecă de iarnă. Subliniem bucuria preoților și a populației dreptcredincioase din protopopiatul Făgetului, în care moravurile sunt parecă mai sănătoase, credința mai tare și mai curată... Subliniem impunătoarea manifestare a intelectualilor cu acest prilej, reunitor al celor din viața bisericească, cea școlară, administrativă, și în general a tuturor intelectualilor în jurul sfintei Biserici. Este un monument de țarie pentru Instituția, sfântă, precum este și o binemeritată sărbătoare a vredniciei celui instalat!

Ctitorii și danii la biserica din Ferdinand.

Deși biserica ort. rom. din Ferdinand este într-o fază de agregare, spre deosebire de altele tinere surori, cari luptă din răspuțeri cu greutățile începutului, după trei ani de viață a ajuns performanțe nebănuite! Poate la aceasta a contribuit mult și docilitatea credincioșilor ei cari odată cu întregirea parohiei au fost angajați în rosturile culturale ale parohiei și Căminului Cultural, dar mai mult a contribuit la această înflorire vigilența creștinească a conducătorilor uzinei.

Așa, de pildă, din prilejul unei descinderi în localitate a d-lui Ing. Constantin Orghidan, administratorul delegat al uzinelor „Titan-Nădrag-Călan“, d-l Eugen Pucerea, directorul uzinei Ferdinand l-a condus la biserica noastră.

După cercetări amănunțite, ca un episcop ce este, d-l C. Orghidan manifestându-și satisfacția pentru felul cum se poate munci și într-o parohie de sat, a cerut parohului Ioan Racoveanu să-i indice greutățile de cari se izbește în pastorație.

Acestea au fost, desigur, de ordin material și i-au fost expuse:

1. Nevoia imperioasă a edificării casei parohiale cu sală mare pentru conferințe, teatru, bibliotecă, radio și muzeu, unde să se poată aduna oricând credincioșii la sfat, la cor, etc.

2. Necesitatea unei biblioteci pe categorii de interese, și

3. Ridicarea mai multor cruci și troițe în comună care să atragă atenția spre cele spirituale ale muncitorului când intră în uzină.

Înțelegând necesitatea îndeplinirii acestor deziderate cât mai neîntârziat, d-l C. Orghidan a încredințat parohului suma de 320.000 lei ca prim fond, cu încurajarea verbală că acolo unde lucrul va fi oprit de lipsa banilor, să fie anunțat. Aceasta s'a întâmplat în scurtă vreme după ce primul episcop al Bisericii Sfinților din București, cu aceeași creștinească înțelegere, a preluat pe seama întreprinderii datoria bisericii de 450.000 lei.

Cătă mărinimie Doamne!

D-l Eugen Pucerea, directorul uzinei Ferdinand, a dăruit pe seama sf. biserici un rând de ornate luminate în valoare de 15.000 lei și o cruce portativă pentru molitfelnic în valoare de 500 lei.

Pentru serbarea datinelor de Crăciun și ajutoarea săracilor și a copiilor de școală, aceiași înțelegători demnitari, ascultând rapoartele parohului, au dăruit suma de 10.000 lei, din care s'au învesmântat 76 copii de școală și s'au ajutat 41 familii nevoiașe, cu hrană, bani și îmbrăcăminte.

În felul acesta, d-l Ing. Constantin Orghidan și d-l Eugen Pucerea s'au înscris pentru vecie în analele Bisericii noastre, iar la pomenirea ctitorilor din prilejul tuturor sfintelor slujbe gândul nostru se îndreaptă spre dânsii.

Dumnezeu să le răsplătească însuțit!

Crăciun cu bucurii. Odată cu bucuria cea mare a Nașterii Domnului, în sufletele credincioșilor din frunța comună din Valea-Almăjului, Iablanța, s'a născut bucuria și mulțumirea de a-și fi văzut locașul de închinăciune a Domnului învestimântat într-o frumoasă ctitorie de artă bisericească. Aceasta cu atât mai mult cu cât pictarea bisericii s'a făcut într'un timp de grele zile pentru neamul nostru. În timp ce se ivea steaua cea mult dorită a eliberării fraților de sub stăpânirea celor fără de cruce, din inițiativa vrednicului părinte Octavian Trailovici parohul comunei, intelectualii și țăranii, într-o perfectă armonie de simțire și gândire, au hotărât înnoirea interioară a bisericii, pentru ca în scurt timp, în ziua Nașterii Domnului să se poată oficia sf. slujbă.

Această pictură ne va aduce aminte de începerea războiului sfânt pentru cruce și Dumnezeu și a acelor ce stau cu trupul și sufletul în țărâna rânduită de Domnul celor ce au fost rânduiți să moară pentru El. În scurt timp se va începe renovarea completă a exteriorului bisericii dând astfel comunei un locaș de închinăciune de toată frumusețea.

Credincioșii au mai văzut la acest Crăciun, cu multă dragoste și mulțumire, reînvierea datinelor noastre strămoșești.

Un grup de tineri școlari din comună, însufleșiți de cea mai adâncă dragoste pentru datinele noastre de Crăciun, au mers cu colinda din casă în casă, vestind Nașterea Domnului, reînviind astfel un obicei care părea să fi fost uitat de mult.

În prima zi de Crăciun au organizat o frumoasă serbare, din al cărei venit net suma de 720 Lei a fost destinată fondului pentru ridicarea monumentului Generalului erou Ion Dragalina.

Este o mândrie pentru bătrâna școală a episcopului Ioan Popasu din Caransebeș și a liceului generalului Traian Doda, că tinerii cari au plecat în vacanță de Crăciun, au dus cu ei sentimentele frumoase și înălțătoare ale iubirii de tot ce este românesc, sentimente ce le-au fost încredințate de luminătorii lor sufletești.

Dar mai ales este o mândrie pentru sătenii din comună cari cu suflete curate și binevoitoare au primit această ofrandă a entuziasmului tineresc. N. Târziu inv.

Cum activează comitetul „Darul ostașului“ din Margina. La apelul D-nei Eliza General Dragalina, președinta Comitetului, „Darul Ostașului“ reg. Timișoara, învățătoarea V. Dragotoiu secundată de inimosul corp. didactic, precum și de mănunchiul de doamne din Margina au luat inițiativa patriotică de a colecta pentru luptătorii noștri haine calde, bani și alimente. Au și realizat suma frumoasă de 20.000 Lei pentru care au primit măgulitoare apreciere din partea D-nei prezidente din Timișoara.

Lăudăm patriotismul binecredincioșilor noștri creștini din Margina așa cum ni-l prezintă faptele lor frumoase, săvârșite la îmboldul bunilor intelectuali.

Lăudăm deasemenia pe păr. Serafim Băican, părintele lor sufletesc, care ne atrage atenția asupra acestei vrednicii a enoriașilor Sf. Sale. Laudă tuturoara!

Rectificare. Cucernicii preoți vor fi observat de sigur greșeala strecurată în calendar în legătură cu liturghia ce este a se săvârși la Botezul Domnului. Îi rugăm să rectifice în calendare acea greșală pe care zetarul a săvârșit-o repetând automat sf. liturghie dela 5 Ianuarie.

Dumineca trecută a predicat pâr. Cornel Pițigoi, preot catedral, dezvoltând textul biblic: „Aceluia se cade a crește, iar mie a mă micșora“.

Elevii școlii noastre cantorale vor sta pe loc până vor primi noi îndrumări cu privire la cele ce au de făcut.

CONCURS

În baza ordinului Ven. Cons. Eparhial Nr. 5591 B. ex. 1941 se publică concurs pentru ocuparea parohiei I de cl. II din comuna Boldur, rămasă vacantă în urma pensionării preotului Vasile Vodă, având următoarele

BENEFICII:

1. Sesiune parohială în extensiune de 30 jug, și anume 16 jug. peste drumul Jabăr-Lugoj, 8 jug. în gariste și 6 jug. livezi.
2. Una grădină de zarzavaturi 1450 st. □
3. Casă parohială nefind, alesul va griji singur de locuință.
4. Venitul stolar uzitat.

INDATORIRI:

Preotul ales este obligat a-și îndeplini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica și catihiza regulat, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus, cad în sarcina preotului ales.

Să aibă calificarea de cl. II și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, înaintându-și cererile adresate cons. paroh. ort. rom. Boldur prin Prea On. Oficiu protopresbiteral Lugoj.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabila încuviințare a Prea On. Domn Protopresbiter tractual în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, însă nici de cum în ziua alegerii.

Boldur, la 9 Noemvrie 1941.

Zaharia Humița s. s. **Vasile Munteanu** s. s.
preș. cons. par. secretar

În conțelegere cu Oficiul protopresbiteral:

Dr. Aurel Mihaescu
protopresbiter

Nr. 6090 B. ex. 1941.

Acest concurs se aprobă cu aceea, că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Nov. 1929 — se anunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 22 Nov. 1941.

Episcop: 2—3

† **VENIAMIN**

Consilier referent:

Prot. R. G. Ancușa

CERCUL DE RECRUTARE SEVERIN

PUBLICAȚIUNE.

Cercul de Recrutare Severin (Lugoj) aduce la cunoștința ofițerilor de rezervă, subofițerilor de rezervă și trupeii dela vatră, că viza carnetelor Md. E. I. și viza livretelor Md. E. va începe la data de 8 Ianuarie 1942 și va continua până la data de 15 Februarie 1942, după itinerarul trimis fiecărei comune.

Executarea operațiunilor are loc la reședința fiecărei plase și în Lugoj la reședința Cercului de Recrutare Severin.

Cine se prezintă la viză:

— Toți ofițerii de rezervă care nu au împlinit etatea prevăzută de legea poziției ofițerilor, pentru a fi trecuți în poziția de retragere și care nu au executat între 1 IV 1930—15 XII 1941, câte 60 zile de concentrare.

— Idem subofițerii de rezervă, proveniți din activitate.

— Toți subofițerii de rezervă T. R. și subofițerii de rezervă proveniți din trupă și trupa dela vatră, din contingentele 1914—1938 inclusiv, care în decursul anilor 1 IV 1939—15 XII 1941 nu au executat nici-o concentrare, precum și toți aceia cari au executat mai puțin de 60 zile de concentrare sau mobilizare în total sau în parte, între 1 IV 1939—15 XII 1941.

— Se mai prezintă la viză și toți aceia care au pierdut legătura cu unitățile sau formațiunile cărora aparțin, fie prin schimbare de domiciliu, fie prin vârsări la alte unități, indiferent de numărul zilelor de concentrare efectuate.

— Idem cei ce posedă ordine de chemare pentru mobilizare, galbene, roșii sau albe de rămânere la vatră și care sunt emise înainte de 1 Ianuarie 1940, precum și toți acei ce nu posedă niciun ordin de chemare pentru mobilizare.

Nu se prezintă la viză:

— Ofițerii și subofițerii de rezervă și trupa dela vatră care nu intră în prevederile menționate mai sus.

— Ofițerii de rezervă care au împlinit limita de vârstă.

— Ofițerii de rezervă care în eursul anului 1942 ating limita de vârstă.

— Ultimul contingent din miliții (1913).

— Scutiții legal de serviciul militar, dispensații medicali, reformatii și exclușii pentru condamnați.

— Mobilizații pentru lucru.

— Personalul dela vatră din Basarabia și Bucovina de Nord.

— Evreii, care urmează regim special.

Șeful Bir. II Org. Mob. și Recluziții
Lt.-Colonel, **Indescifrabil**

Judecătoria de pace rurală Teregova, secția c. f.

Nr. 1304/1941 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de urmărire pornită de următorul Nicolae Bidivin domiciliat în Crușovăț contra următorului Iancu Radulescu, la cererea următorului, Judecătoria dispune:

Licitatiunea de urmărire în baza art. 144, 146, 147, 176 din legea LX din 1881, asupra 6/12-a parte

din imobilele înscrise în c. f. a comunei Crușovăț Nr. casei 58 pag. 124, din circumscripția Tribunalului Caransebeș și a Judecătoriei rurale Teregova Nr. coalei c. f. 58/124, Nr. top. 68 „Intre ogășele“ arător 1000 stp. în valoare de 3.000 Lei, Nr. top. 59 „Intre ogășele“ arător 300 stp. în valoare de 3.000 Lei, Nr. top. 192 „Diel“ arător 1 jug. 200 stp. în valoare de 10.000 Lei, Nr. top. 477 „Zăcatoare“ fânaț 200 stp. în valoare de 500 Lei. Nr. top. 694 „Seliștea bătrână“ grădină 500 stj. p în valoare de 1000 Lei, Nr. top. 517 „Diel“ fânaț 300 stp. în valoare 1000 Lei, Nr. top. 65 „Intre Ogășe“ fânaț 1000 stj. p. în valoare de 3000 Lei, fără Nr. top. „Obreja“ grădină 250 stj. p. în valoare 1000 Lei, fără Nr. top. „Crăcu Mare“ arător 1 jug. în valoare 10.000 Lei, fără Nr. top. „Diel“ fânaț 1 jugh. în valoare de 10.000 Lei, — pentru încasarea creanței de 15.925 Lei capital, interese 3% delă 7 Aprilie 1934, spese de proces și de urmărire de 8598 Lei, fixate până acum, spese de 1240 Lei, fixate pentru prezenta cerere de licitațiune.

Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, pe ziua de **21 luna Februarie anul 1942, ora 11 în localul oficial al primăriei Crușovăț.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație pot fi vândute numai cu preț mai mare decât prețul de strigare.

2. Doritorii să liciteze, sunt datori să depoziteze la delegatul Judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar ori să predea aceluiaș delegat chitanța de consemnarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație.

3. Fiscul, statul precum și creditorii ipotecari nu sunt datori să depună garanție în calitate de licitanți, însă dacă suma, care este întabulată în favoarea lor, este mai mică decât suma de garanță, atunci diferența sunt datori să o completeze.

Condiț. de licitație se pot vedea în orele de birou la instanța c. f. Teregova și la Primăria comunei Crușovăț.

Dispune să se noteze ordonarea licitațiunii în coala c. f. Nr. 58/124, din comuna Crușovăț.

Teregova la 5 luna Decembrie anul 1941.

Jud. ss. **Dr. Titu Motentan.** Dir. c. f. ss. **Ioan Bica.**

Pentru conformitate: Dir. de c. f. ss. **Ioan Bica.**

Judecătoria de pace rurală Teregova, secția c. f.

Nr. 1316/1941 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de urmărire pornită de urmăritoarea „Banca Craina“ inst. de credit în lichidare contra urmăriței Oprita Matica Humița domiciliată în comuna Rusca, la cererea urmăritoarei, judecătoria dispune: licitațiunea de urmărire în baza art. 144, 146, 147 din legea LX din 1881, asupra imobilelor înscrise în c. f. a comunei Rusca, Nr. 1180 din circumscripția Tribunalului Caransebeș și a judecătoriei rurale Teregova: Intravilan 26 stj. p. în valoare de 2.000 Lei, pagina 2318 Nr. top. 627 „Teregovaer Grenze“ 250 stj. p. în valoare de 100 Lei, „Padina Bloși“ 276 stj. p. în valoare de 100 Lei, Drept de moară 2/270 din fila 231 în valoare de 50 Lei cu menținerea dreptului de uzufruct întabulat în favoarea Mariei Humița la pagina 2318, pentru încasarea creanței de 2100 Lei, capital, interese de 2% peste scontul „Băncii Naționale“ delă 15 Noemvrie 1938, spese de proces și urmărire de 2200

Lei, fixate până acum, spese de 525 Lei fixate pentru prezenta cerere de licitațiune. Fixează termen pentru ținerea licitațiunii, pe ziua de **29 luna Ianuarie anul 1942, ora 10, în localul oficial al Primăriei Rusca.**

În baza art. 150 legea LX din 1881, condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilele supuse la licitație pot fi vândute numai cu preț mai mare decât prețul de strigare.

2. Dătoritorii să liciteze, sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare, în numerar, ori să predea aceluiaș delegat chitanța de consemnarea judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație.

3. Fiscul, statul precum și creditorii ipotecari nu sunt datori să depună garanție în calitate de licitanți, însă dacă suma, care este întabulată în favoarea lor este mai mică, decât suma de garanță, atunci diferența sunt datori să o completeze.

Condiț. de licitație se pot vedea în orele de birou la instanța c. f. Teregova, și la Primăria comunei Rusca.

Teregova, la 5 Decembrie anul 1941.

Jud. ss. **Dr. Motentan.** Dir. de c. f. ss. **Ion Bica.**

pentru conformitate: Dir. de c. f. **Ion Bica.**

La **Librăria Diecezană din Caransebeș** se află spre vânzare următoarele

cărți de predici

de:

I. P. S. S. Patriarh NIGODIM

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. I, cuprinzând 75 predici catinetice pentru popor, Lei 120.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. II, cuprinzând cuvântări apologetice, Lei 120.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. V, cuprinzând 58 cuvântări la postul mare, Lei 120.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VI, cuprinzând predici la sărbătorile împărătești, Lei 120.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VII, cuprinzând cuvântări la sărbătorile Maicii Domnului, Dumineci, etc., Lei 110.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VIII, cuprinzând cuv. Liturgice, Lei 110.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. X, cuprinzând vieța și operele sfinților Părinți, Lei 90.

Semițe Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. XII, cuprinzând predici pentru tineretul școlar, Lei 90.

Ogorul Domnului, vol. XX, cuvântări pastorale, Lei 180.

Urmarea lui Iisus Hristos, Lei 35.

Un păstor model, Lei 100.

Primele zile ale creștinismului, Lei 180.